

HET VARKENSEI

‘En nog een prettige verderzetting van de dag,’ zei de pakjesbezorger. Sandie nam de doos in ontvangst en keek de man onderzoekend aan. Ze verdacht hem ervan de orders tot vriendelijkheid en beleefdheid in het kader van het charme-offensief van de Nationale Posterijen (voorheen: Pesterijen, omwille van de vele stakingen en gebrekkige bedelingen) tot in het absurde toe te passen. Ofwel had de man calvinistische Hollanders in zijn familie.

‘U ook, Hoogheid,’ mompelde Sandie dan, op goed geluk, maar de kerel was alweer op weg naar zijn bestelwagen.

Het was een grote kartonnen doos die weinig woog, met lastige linten plakband eromheen. Er kwam een schilmesje aan te pas. Eindelijk waren de ingewanden zichtbaar: drie grote bruine proppen stug pakpapier camouflerden en pamperden een varkensei.

‘Eindelijk,’ zei Sandie tegen zichzelf. ‘Eindelijk.’

Ze plukte het varkensei van tussen de proppen en deponeerde het voorzichtig op tafel.

‘Ma!’ riep ze. ‘Ma! Het varkensei is gearriveerd!’

Er klonk wat gestommel boven; even later daalde ma de trap af.

‘Is het varkensei er echt?’

‘Het is er, ma, eindelijk! Kijk maar.’

‘O!’

Ma aaide het varkensei even.

‘Neem het maar vast.’

‘Zou ik?’

‘Doe maar. Het lukt je wel.’

‘Ik durf niet goed.’

‘Ik blijf naast je staan. En het weegt bijna niks.’

‘Vooruit dan maar.’

Vorzichtig strekte ma haar handen naar het varkensei uit. Net toen ze het twintig centimeter opgetild had, rinkelde de deurbel hard en lang.

Pats!

‘Nee!!’

‘Maar ma toch!!’

‘Oei oei oei... !!’

‘Wacht. Ik kijk eerst wie...’

Sandie snelde naar de deur. Het was de pakjesbezorger weer.

'Verschoning, maar ik vergat uw handtekening te vragen, mevrouw.'

'Hebt u met de doos geschud, meneer?' vroeg ze scherp.

'Eh?'

'Komt u even mee naar binnen a.u.b.'

'Maar... '

'Kom!'